

Безстрашния Гошко

(Разказче)

За именния си ден деветгодишния Гошко получи много подаръци. Радостта му беше неизказана. Не сварваше кому по-рано да се похвали. Цял ден все за това приказваше. Този му подарил това, оня — онова. Но най-много се радваше на дървената пушка, подарена от вуйчо му. Е-хе, кой е като Гошка! Той туряше пушката на рамо, изпъчваше се като войник и гордо маршируваше на ляво и на десно. Обръщаше се, коленичеше, прицелваше се на тяхната „Маца“ или на косматия „Барончо“, стреляше и си вжображаваше, че са някакви диви зверове, които живеят в непристъпни планини. А той, сжщински герой — великан, едничжк имаше тази

смелост да излиза насреща им. Доволен от такива леки победи, нашия Гошко запяваше и весел излизаше на улицата да играе на войници с махленските си другари.

Когато над града се спущаше вечерния здрач и наставаше време за почивка, Гошко и другарите му се прибираха в къщи.

* * *

Беше прекрасен майски ден. Още от заранта Гошко весел и радостен разправи на майка си за проектираната разходка до близката гора. След като закуси и взема сжгласието на майка си, изкочи на улицата с любимата си

пушка в ръка и се запжти към Владкови — където беше определен сборния пункт.

Вжрвеше Гошко гордо, като герой, с пушка на рамо и си думаше: